

Onverslaanbaar Onverwoestbaar

Niets fijners dan je onverslaanbaar en onverwoestbaar voelen. Helaas overkomt je dat als sporter zelden. En als je je dan eens zo voelt, is het vaak maar van korte duur. (Top)Sport bestaat nu eenmaal uit hoogte- en dieptepunten. Gelukkig kan een hoogtepunt je zoveel euforie geven, dat het je tien dieptepunten doet vergeten. Die hoogtepunten verschillen natuurlijk per persoon. Toen ik net begon met wedstrijdroeien (lang, lang geleden) was de finale halen in het senioren A twee zonder veld al een hoogtepunt. Twee jaar later, toen ik begon met skiffen was als beginneling het nieuwelingenveld winnen al een hoogtepunt. De context van de prestatie bepaalt dus of het een hoogtepunt is. Alles draait om het verleggen van je grenzen. Een overwinning op jezelf kan daarmee, zonder dat het ene plak oplevert, een hoogtepunt zijn. Een hoogtepunt hoeft dus niet perse een absolute overwinning te zijn, maar het is best lekker als de die twee samenvallen. En hoe meer en hoe vaker die twee samenvallen hoe onverslaanbaarder en onverwoestbaarder je je gaat voelen.

Mijn Olympisch jaar bestond ook uit hoogte- en dieptepunten en vooral je grenzen verleggen. Je grenzen verleggen, gaat echter niet zonder slag of stoot. De wil van je kop en het kunnen van je lichaam lopen niet altijd helemaal synchroon. Maar om uiteindelijk onverslaanbaar te worden, moeten die wel synchroon gaan lopen. En daar train je dus zo'n heel jaar hard voor. Langzaam groeiden die twee dan ook naar elkaar toe. Op het Olympisch kwalificatietoernooi bleken ze al behoorlijk op één lijn te zitten, daarna was er een duidelijke match. Hoofd en lijf hadden elkaar gevonden. Marit en ik ook. In aanloop naar de Olympische Spelen heb ik mij regelmatig afgevraagd: is dit het roeien van een onverslaanbare dubbel? En besloot er dan nog maar een tandje bij te doen. Je weet maar nooit. Je kan je onverslaanbaar en onverwoestbaar voelen in trainingen, je weet pas of je werkelijk onverslaanbaar en onverwoestbaar bent in de wedstrijd. Dat gevoel en het werkelijk zijn groeiden naar elkaar toe in het Olympisch toernooi. Voor de voorwedstrijd voelden we ons zeker sterk en goed, maar (nog) niet onverslaanbaar. In het toernooi groeide, door de overwinningen, ons zelfvertrouwen dat onze aanpak de goede was. Voor de finale voelden we ons onverslaanbaar en onverwoestbaar. En dat straal je uit. Een zeldzaam moment. Een groot gevoel van euforie, een gevoel om te koesteren. Onverslaanbaar, onverwoestbaar naar de overwinning.

Onverslaanbaar en onverwoestbaar, een belangrijk gevoel voor Vidar in een jaar met vele hoogte- en dieptepunten. Hoogtepunten waren onder andere: 4 wedstrijdroeiers in bondsprojecten, 2 wedstrijdroeiers naar het WK in de lichte Holland acht, de eerstejaars zware acht won het eerstejaarsklassement en werden Nederlands Kampioen en de nieuwbouw die eraan zit te komen waarbij Vidar het roeicentrum van Brabant/Nederland wil worden. Daarnaast waren er ook tegenslagen zoals inbraken, bootschades, blessures, ploegen die uit elkaar vielen en een enorm strenge winter. Desondanks heeft dit Vidar alleen maar meer doen groeien, waardoor Vidar aantoonbaar onverslaanbaar en onverwoestbaar te zijn.

Onverslaanbaar en onverwoestbaar. Je moet er keihard voor trainen. Alles moet samenvallen. Je kan de goden eren, zoals ikzelf mijn dochter heb vernoemd naar de godin van de overwinning, Nike, of in naam van een Noorse godenzoon roeien, maar of je je daarmee echt verzekerd van de overwinning weten ze alleen daarboven.

Veel succes dit jaar!

Kirsten van der Kolk